

fremtvingelsen ikke kan anses tilbørlig begrundet ved det forhold, som truslen angår.»

Om forståelsen af bestemmelserne i §§ 216 og 217 henvises til betænkningen side 20–23. Det fremhæves dér, at der ikke er holdepunkter for at antage, at udtrykket »vold« i § 216 skal opfattes som begrænset til vold af en vis grovhed, bl. a. fordi ordene i § 217 »medmindre højere straf er forskyldt efter § 216« må forstås således, at § 217 ikke finder anvendelse på de tvangsmidler, der er omfattet af § 216, bl. a. »vold«.

Anvendelsen af de nævnte bestemmelser i §§ 216–217 har som omtalt oven for i punkt 2 i den senere tid givet anledning til kritik.

Til nærmere belysning af berettigelsen af denne kritik har straffelovrådet gennemgået et meget betydeligt antal sager, hvori § 217 er blevet anvendt. På baggrund af denne gennemgang (betænkningen side 25–32) giver straffelovrådet udtryk for, at de foreliggende oplysninger om tiltale- og domspraksis tydeligt viser, at den nuværende anvendelse af straffelovens §§ 216–217 ikke er tilfredsstillende (side 40–41). Rådet giver kritikken medhold i, at for mange forhold henføres under § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang, skønt de efter de oplysninger, der indeholdes i dommene, burde bedømmes som voldtægt efter § 216. Den nævnte anvendelse af § 217 er primært et resultat af nævningeafgørelser og af den tiltalepraksis, som anklagemyndigheden har fulgt i sager, hvor den ikke har ment at kunne vente domfældelse efter § 216 ved nævningeting.

Straffelovrådet foreslår (side 43–48) en ændret formulering af § 216 om voldtægt, således at denne bestemmelse kommer til at omfatte *alle* tilfælde, hvor samleje tiltvinges ved vold eller trussel om vold. Der foreslås samtidig en omformulering af § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang, således at det klargøres, at tvangsmidlerne vold og trussel om vold ikke er omfattet af denne bestemmelse, men henhører under voldtægtsbestemmelsen i § 216.

De tilfælde, som efter de foreslåede ændringer bliver tilbage i § 217, er af meget ringe praktisk betydning. Straffelovrådet har dog fundet det principielt rigtigst, at opnåelse af samleje ved de pågældende tvangsmidler (trussel om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte ærerørige beskyldninger eller røbe privatlivet tilhørende forhold) opretholdes som en selvstændig sædelighedsforbrydelse. Der er i straffelovrådet enighed om, at det ikke kan anbefales at slå §§

216–217 sammen til én paragraf, jfr. om baggrunden for dette standpunkt betænkningen side 47–48.

4. Strafferammen for voldtægt efter § 216 er i dag fængsel indtil 10 år. Straffen for overtrædelse af § 217 er fængsel indtil 4 år. Disse strafmaksima indebærer, at sager om voldtægt efter § 216 skal behandles som nævningesager, og at sager efter § 217 skal behandles som almindelige domsmandssager. Dette er en følge af reglen i retsplejelovens § 687, stk. 1, litra a, om nævningebehandling af sager om forbrydelser med et strafmaksimum på 8 år eller derover.

Straffelovrådet giver i betænkningen (side 40–41 og 48–51) udtryk for, at behandlingen af voldtægtsager ved nævningeting formentlig har øget vanskelighederne ved at nå frem til en anvendelse af §§ 216–217, der svarer til hensigten med disse bestemmelser. Men også bortset fra sammenhængen med nævningereglerne må det efter rådets opfattelse overvejes, om ikke et strafmaksimum på 10 års fængsel er for højt for det store flertal af voldtægtstilfælde. Det store flertal af straffe efter §§ 216–217 ligger på et niveau af maksimalt 2–3 års fængsel (jfr. betænkningen side 32–36), og rådet finder det ubetænkeligt at ændre det generelle strafmaksimum for voldtægt, således at der fastsættes en normalramme på fængsel i højst 6 år, suppleret med en skærpet ramme på fængsel i højst 10 år for særligt grove tilfælde af voldtægt.

Det foreslåede normalmaksimum på 6 år indebærer i overensstemmelse med principielle synspunkter vedrørende fastsættelsen af strafmaksima (side 8–11), at man undgår et strafmaksimum, der ligger unødigt højt i forhold til det strafniveau, som der typisk er brug for. Rådet gør opmærksom på, at det nævnte normalmaksimum på 6 år på papiret vil indebære en skærpelse for de tilfælde, der i dag henføres til § 217, hvor strafmaksimum er 4 år, men det understreges, at der ikke herved tilsigtes en almindelig skærpelse af kursen ved strafudmåling i de omhandlede tilfælde. Flertallet af de tilfælde, der vil blive henført under § 216 i stedet for § 217, vil formentlig udmålingsmæssigt blive bedømt som hidtil.

I visse sager vil der være behov for en straf på 6 års fængsel eller derover, og straffelovrådet anser det blandt andet af denne grund for rigtigst, at der i § 216 bevares en mulighed for i grove tilfælde at udmåle straf indenfor et maksimum på 10 års fængsel.

Efter straffelovrådets forslag skal den skærpede straffebestemmelse i § 216, stk. 2, tage sigte på tilfælde, hvor »voldtægten har haft en særlig farlig